

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

SONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

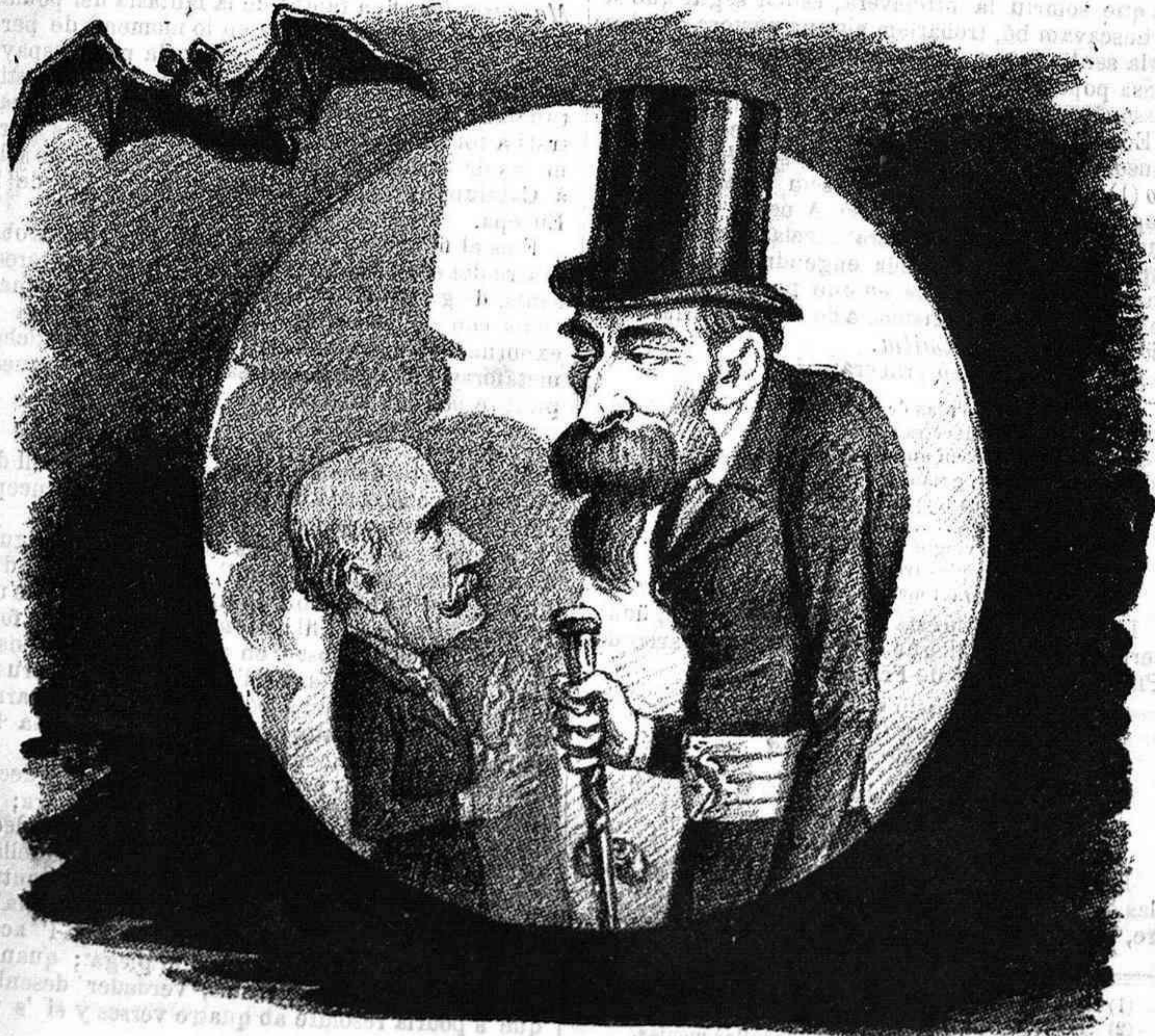
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

PREDICCIONS ASTRONÓMICAS MUNICIPALS

Pel primer de Juliol, á las 4 de la tarde: *Eclipse total d' arcalde.*

CRONICA

LAS MONJAS DE SANT AYMANT

Creym que al lector no li sabrà greu saber qui eran *Las Monjas de Sant Aymant*.

¿Existiren realment aquestes monjas? ¿En quinna época? ¿Abont tenian lo seu convent? Molt difícil es respondre á tals preguntes. Ni en los arxius, ni en los llibres vells s' han trobat d' ellas recorts, indicis ni rastres. Es de creure, donchs, que son filias de la fantasia del poble. Tal vegada son la personificació de tota una classe social en una época en que la relaxació de la regla monástica era casi general en la cristiandat, sobre tot en los convents de donas, per lley natural mes exposadas que 'ls homes á no poder amagar las conseqüencias de certs pecats de bulto.

Lo mateix titol del convent es un epigrama. Sant Aymant: un sant que no 's troba al calendari... un sant que s' ha de buscar á la gramática.... *Aymant*: participi actiu del verb *aymar*.

Ab aquesta presunció maliciosa y picaresca concorda plenament lo text de la cansó popular, que ha anat extenent á través dels sigles l' anomenda de las famosas monjas.

Suposo que la vella cansó viurá encare avuy en los replechs mes recóndits de la montanya catalana, abont no hi arriban (¡cuidado si han de ser recóndits é inaccessible!) los ecos del *Duo de l' Africana*. Allá dalt, á redós de las espedadas, rocas entre las verdas pradas que 'ls xays esbrotan desde que somriu la primavera, estich segur que si la buscavam bé, trobariam alguna pastora que 'ns faria sentir íntegrament la picaresca creació de la musa popular ingénua, senz lla, alegre y en molts cassos ben poch amiga de mossegarse la llengua.

En Milá y Fontanals, incansable recolector de cansons populars continúa en lo seu *Romancerillo* (1) dos versions que suposém serán sols dos fragments de l' aludida cansó. A pesar de ser tan curts bastan y sobran pera revelar la naturalesa especial de una llegenda engendrada y nascuda en una época llunyana en que no podia preveure's ni somiarse la existencia de la púdica *Associació dels Pares de familia*.

Diu aixís la versió primera:

«Las monjas de Sant Aymant
totas en finestra están.
Veuhén vení un jove galán.
—Galán, galán ¿busquéu llogué?
¿De quina feyna sabéu fé?

Quan vingué 'l cap de l' any,
dotze monjas tretze... (2)
y la priora 'l mes galán.

La segona versió está concebuda en los següents termes, que á la llegua traslluheixen lo parlar del Pirineu, del cantó de Fransa:

«Del monastir sant
sis senyoras per *fellans* (?)
—*Joli galan* ¿qué vols *ganyé*?
—Vinticinç sous y un diné.
—*Joli galan* ¿qué sabas fé?
Un regiment ne van formant
y l' abadessa va al davant.»

Lo Sr. Milá y Fontanals se limita á transcriure las dugas versions que antecedeixen, y es de creure, piadosament pensant, que al ferho degué lluy-

(1) Edició de Alvaro Verdagner, 1882. Pág. 140.

(2) Lo Sr. Milá suprimeix la paraula *infants*, precisament la proba de la fecunditat de aquellas monjas.

tar no poch la séva conciencia purificada ab los séus devers de coleccionista. Aquests últims triunfaren.

Tinguis en compte l' intenció malévola de la cansó pera formarse cárrech de que en aquells temps en que, per no haverse encare inventat l' impremta, no podia 'l poble recrearse com avuy ab la lectura dels periódichs satírichs, ho feya ab las cansóns de cert género, quan no contemplant las llicenciosas xocarrerías que 'l cisell dels picapedrers y tallistas sembrava ab tota llibertat en los frisos de las gólicas catedrals.

***

Angel Guimerá s' ha guardat molt de inspirar la séva última producció en lo sentit genuí de la cansó popular. L' assumpto li hauria resultat excessivament relliscós y ben poch acomodad á la indole especial del seu geni poétich aixís com al vol de la séva enlayrada fantasia. *Las monjas de Sant Aymant* li han proporcionat únicament lo titol de l' obra que acaba de donar á la escena. De aqueixa obra 'n son mes las *padrinas* que las *protagonistas*. En qualsevol altre convent podia passar de la mateixa manera lo que 'l poeta *dramatista*. Las monjas de 'n Guimerá, sepultadas en la clausura, ploran mentres procuran ofegar las veus del amor, que la presencia d' Euda desperta en la séva ánima. No son, per lo tant, de cap manera las monjas aixeridas de la cansó que «totas en finestra están» á veure lo que passa, per arreplegarho si val la pena.

La llegenda pel seu caràcter fantástich (parlo dels dos actes primers) s' acostá mes aviat á la del *Mal cassador*, filla també de la fantasia del poble. Aquell rapte de una monja en lo moment de perdre l' hábit, y aquell caball que vola per l' espay, mentres la tempestat reventa esglayadora constituheixen reminiscencias altament dramáticas y teatrals á tot serho, de una de las creacions més hermosas de la musa popular de la Edat mitja, no sols á Catalunya, sino en molts altres païssos de l' Europa.

Fins al final del acte según, lo poeta se troba dintre del seu element, combinant escenas interessants, de gran potencia y vigor, plenas de situacions concebudas á la séva especial manera y exhornadas ab gran abundancia de tochs poétichs, metàforas é hipérboles en sa majoria. En aquest punt se pot ben afirmar que *Victor-Hugueja*.

***

Mes á partir del acte tercer s' estronca 'l doll de la inspiració granada del poeta y decau la concepció del dramaturgo.

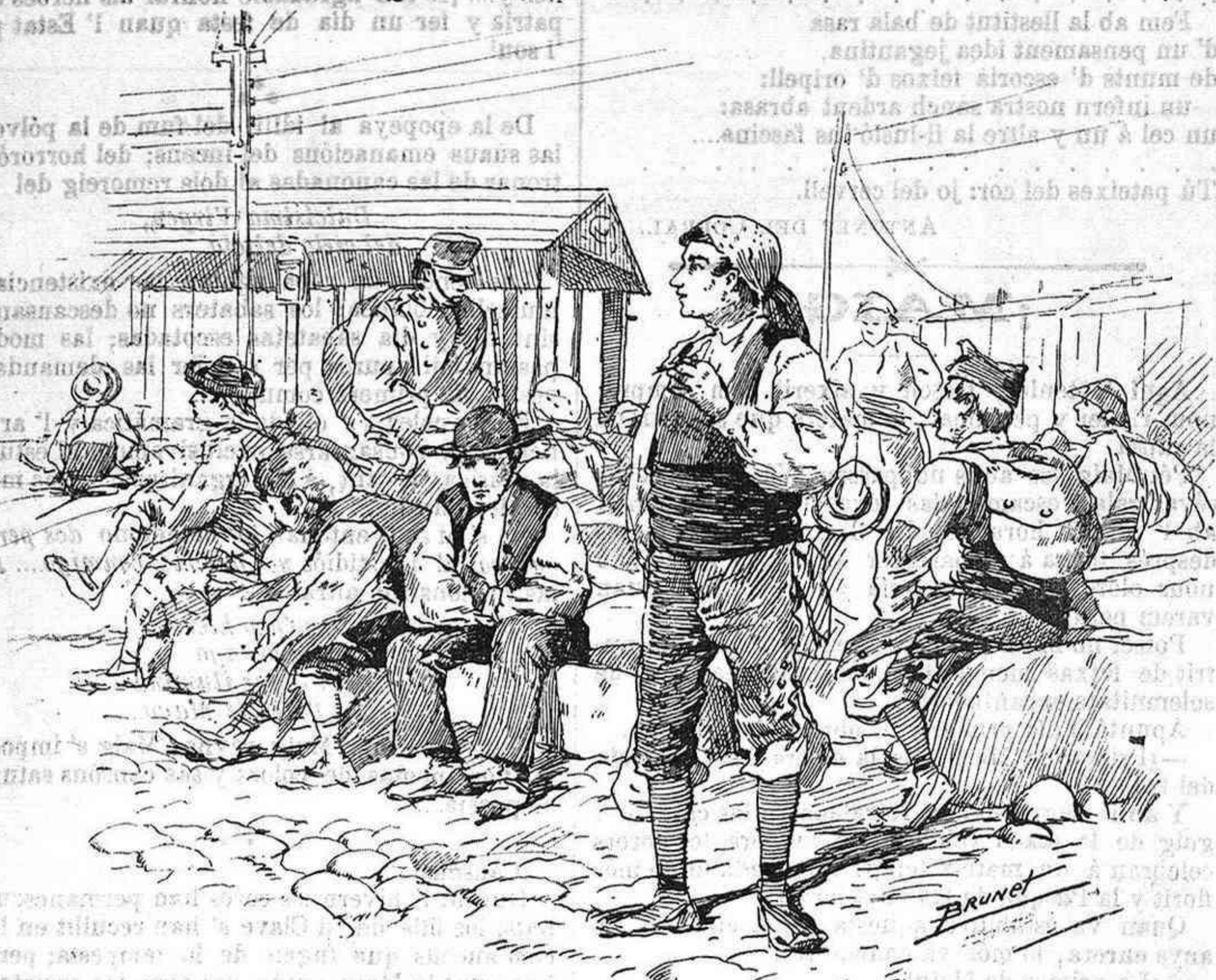
Lo camí plé de impensats recotzes, pero segur, á través del qual ha tingut l' habilitat de conduhirnos, sense abandonar lo fil de l' acció, tot de un plegat s' acaba, y 'l fil se romp. Ens trobém fora del pintoresch congost y en una planura inmensa, rasa, sense accidents. En l' horisó s' ovira Jerusalem, terme del viatge: sabém que hi hém de arribar, y no se 'ns oculta que la llarga caminada ha de resultar forsosament monótona.

Aixís com en los actes primer y según las decoracions, totas magníficas s' han fet per l' obra; en los actes ters y quart l' obra s' ha fet per las decoracions, no per aixó menos hermosas qu' aquellas.

La llegenda de *Roger y Euda* in eressa mentres té acció rápida y viva, mentres ella sola ompla tot l' escenari; pero deixa de interessar quan l' acció viva y rápida s' acaba tot de un plegat; quan l' expiació dels protagonistas, verdader desenllás que 's podria resoldre ab quatre versos y si 's vo-

QUADROS DE LA GUERRA

Quintos cridats pera anar á Cuba.

líia ab l' últim quadro y l' apoteosis, ompla dos actes enters, ó siga la meytat de l' obra. Molta tela en las decoracions, y molt poca en lo drama.

Per altra part, l' espectacle de las creuhadas es massa gros perque puga cabre sobre l' escenari de un teatro. Pero fins mutilat, retallat, deformat per enquirirlo dintre de un march tan restringit, resulta que ofega á Roger, transformat en un bon minyó, amansit del tot, y resulta també que converteix Euda en una figura insignificant y sense relleu. Artísticament y baix lo punt de vista teatral, desde l' instant mateix de la séva conversió 'ls dos héroes de la llegenda s' anuln. A omos arrastrats per la riuhada de la fé que impulsava als creuhats á la reconquesta del sepulcre de Cristo, no fan res que 'ls realsi als ulls del espectador. Segueixen com los demés, y res signifcan ni en res se distingeixen dintre del moviment general.

Per aixó sorprén que Roger ferit de mort en l' assalt de Jerusalem, siga conduhit á morir dintre del Sant Sepulcre. Haventse portat com un soldat ras no s' explica que se li fassan honors de Capitá general. Pero ja ho havém dit avants: la segona meytat de l' obra s' ha escrit sols per las decoracions.

Aquests petits reparos posats al treball del aplaudit poeta no implican lo desconeixement del séu mérit, sent pel contrari una nova demostració de las grandísimas dificultats que ofereix lo cultiu del art dramátich y més encare quan ha de obehir al péu forsat del aparato escénich.

De totas maneras s' ha de celebrar que l' empresa de *Novedats* s' haja deixat anar, invertint un

capital en una producció seria, artística, de bona casta, en lloch de ferho en una obra insustancial y sense cap ni peus, com generalments' acostuma, sense altra mira que la de buscar ganancias aflagant la frivolitat del públich.

Una obra ben escrita per un poeta de gran alé, exbornada ab alguns números de música, fruyts preciosos de la inspiracó del j ve mestre Morera, decorada per en Moragas, en Vilomara y 'l mestre Soler y Rovirona, que han treballat á competencia posant la escenografía barcelonesa á una altura que 'ns envejarán los païssos extranjeros mes adelantats en aquest ram artístich y vestida per en Labarte ab irreprotxable coneixement de l' indumentaria; una obra de tals condicions, que constitueix un verdader aconteixement teatral, bé mereix que tot lo públich de Barcelona vaja desfilitant pel *Teatro de Novedats*, en justa recompensa als laudables esforços de la empresa y al mérit extraordinari del poeta y dels artistas.

P. DEL O.

A UN SOCIALISTA

SONET

Somniant un paradís de ditxa extrema,
llohant al univers t' afany se dobla;
com rú ab tinta y papers ma ploma acobla
del bosch y de la mar la veu suprema.
Del sempre hourat treball duhent l' emblema
lo teu ardor buscant la causa noble
canta á la patria tot enter un poble;

lo meu glosa à l' amor tot un poema.

Fem ab la llestitut de bala rasa
d' un pensament idea jegantina,
de munts d' escoria feixos d' oripell:
un infern nostra sanch ardent abrassa:
un cel à un y altre la il·lusió 'ns fascina....

Tú pateixes del cor: jo del cervell.

ANTONET DEL CORRAL.

¡MAIG!

Aquí 'l tenim, fresch y aixirit com sempre;
nou, rialler y perfumat, lo mateix que si surtís de
la capsa.

Pél Maig los anys ne passen. Vé, exhibeix las
sévas galas, escampa las sévas olors y desapareix
ab l' ultima hora del día 31.... pero onze mesos
després torna à reapareixer ab novas galas, ab
nous olors, ab més alegría y juventut que quan
varem perdrel de vista.

Potser no hi ha cap mes com lo de Maig tan nu-
trit de fetxas memorables, de recorts tendres, de
solemnitats encantadoras.

Apuntá 'l día primer y 'ls obrers alsan lo cap.

—¿Primer de Maig? Es la nostra festa, la festa
del treball.

Y ab l' alegría del cel retratada en las caras y 'l
goig de la diada rebullint en los cors, los obrers
celebran à un mateix temps la entrada en lo més
florit y la Pasqua de las vuyt horas.

Quan va establirse aquesta festa, cinch ó sis
anys enrera, lo món va conmourer.

—¿Lo primer de Maig!

No semblava sino que al ressó d' aquestas pa-
raulas los fonaments socials havían d' esquer-
darse....

Las autoritats preparavan la resistencia, la gent
timorata feya provisions.... y 'ls treballadors feyan
festa.

¿Cóm era possible que 'l primer de Maig se con-
vertís en una fetxa lúgubre?

Lo cel blau y transparent, la terra cuberta de
fiors y verdura, l' ayre dols y embalsamat, las
noyas vestidas ja d' istíu.... ¿qué havia de suc-
cehir en mitj d' aquest armónich concert de colors,
aromas y alenadas de vida?

Res; res més que la celebració d' una festa, que
tot y sentho, pot significar una aspiració, un propò-
sít, una afirmació enérgica é inquebrantable.

Pero ¿significar, traduhirse en página trista de
dols y violencias!... ¿A primers de Maig?...

¿Fos à primers de Desembre, en un día de neu,
de fret, de mort, de desolació!...

Després de la festa del treball, la festa de la pa-
tria: darrera del día hu, lo día dos.

¿Dos de Maig! Madrid, 1808.... Callao, 1866....
Dugas fetxas, dos recorts.

¿Fem bé en conservarlos? No ho sé. Lo dos de
Maig de 1808 renova las memorias d' una lluyta
entre dos pobles germáns: lo dos de Maig de 1866
ressucita 'ls ecos d' una guerra entre mare y fill.

Cert es que afortunadament ni 'ls odís existeixen
ni d' aquellas fetxas ne queda altra cosa que
la tradició gloriosa.

Som amichs de Fransa, cultivém l' amiatat del
Perú; no pensém en disparar sobre 'ls francesos en
lo Parch de Madrid ni volém bombardejar als pe-
ruans desde la rada del Callao; pero pensém en

Daoiz y Velarde, 'ns recordém de 'n Mendez Nu-
ñez y.... ¡es tan agradable honrar als héroes de la
patria y fer un día de festa quan l' Estat paga
'l sou!

De la epopeya al idili; del fum de la pólvora à
las suaus emanacions del incens; del horrorós re-
tronar de las canonadas al dols remoreig del

*Dulcíssima Virgen,
del cielo delicia....*

Las tendas de roba agotan las existencias de
musselina blanca; los sabaters no descansan, cu-
sint nit y dia sabatetas escotadas; las modistas
passan mil apuros per satisfacer las demandas de
vestits de primera comunió....

En los colegis s' olvida la gramática y l' aritmé-
tica, pera consagrarse exclusivament al estudi de
la música, al cant, à la organizació de las masses
corals infantils....

No s' hi sent entonar lo monótono *dos per dos,*
cuatro, ni 'l fastidiós *yo, mí, me, conmigo....* Avuy
las cansóns son altras.

*Benéfico hiere
luminico rayo
del sol que ilumina
las flores de Mayo....*

Maig governa, Maig reyna, Maig s' imposa ab
sas fiors plenas de colors y sas cansóns saturadas
de poesia....

¡Cansóns!....

Durant l' hivern los coros han permanescut ca-
llats; los fills de 'n Clavé s' han recullit en lo níu
com aucells que fugen de la tempesta; pero tan
bon punt lo Maig extén sas alas, las societats co-
rals obran també las sévas, recordant que

«Prop del riu hi ha una verneda

»y un saló en mitj la espessura

»ab catifas de verdura,

»y ab sofás de tronchs de faig....»

¿Lo mes de Maig enlassantse ab las melodias de
'n Clavé!... ¿L' immortal músich renaixent del bras
del mes de las fiors!... ¡Deliciós maridatje!

De tot lo que 'l Maig enclou entre sos brassos
amorosos, lo més pansit y decaygut es sens dupte
la festa dels jochs florals.

¡Pobres jochs! ¡quí 'ls ha vist y 'ls veu!

Fa alguns anys, quan lo tradicional certámen
poétich tenia vida y significava alguna cosa, la
gent removía cel y terra pera obtenir tarjetas d'
invitació.

¿Avuy? Si no fos lo ramet de fiors que donan à
la porta ¡qu' escassa seria la concurrència que hi
anés!

Jo encare espero veure 'l día en que pera ani-
mar una mica l' acte y assegurar-se 'l concurs de
las senyoras, los organizadors no tindrán altre re-
mey que posar en las papeletas de convit aquesta
advertencia:—«Hi haurá pastas y mantecados. La
«festa acabarà ab un ball de societat.»

¿Que 'n tenia de rahó un fulano que aquest dia,
sentint parlar dels jochs florals va girarse tot sor-
prés exclamant:

—¿Qu' encare ho fan aixó?

A. MARCH.

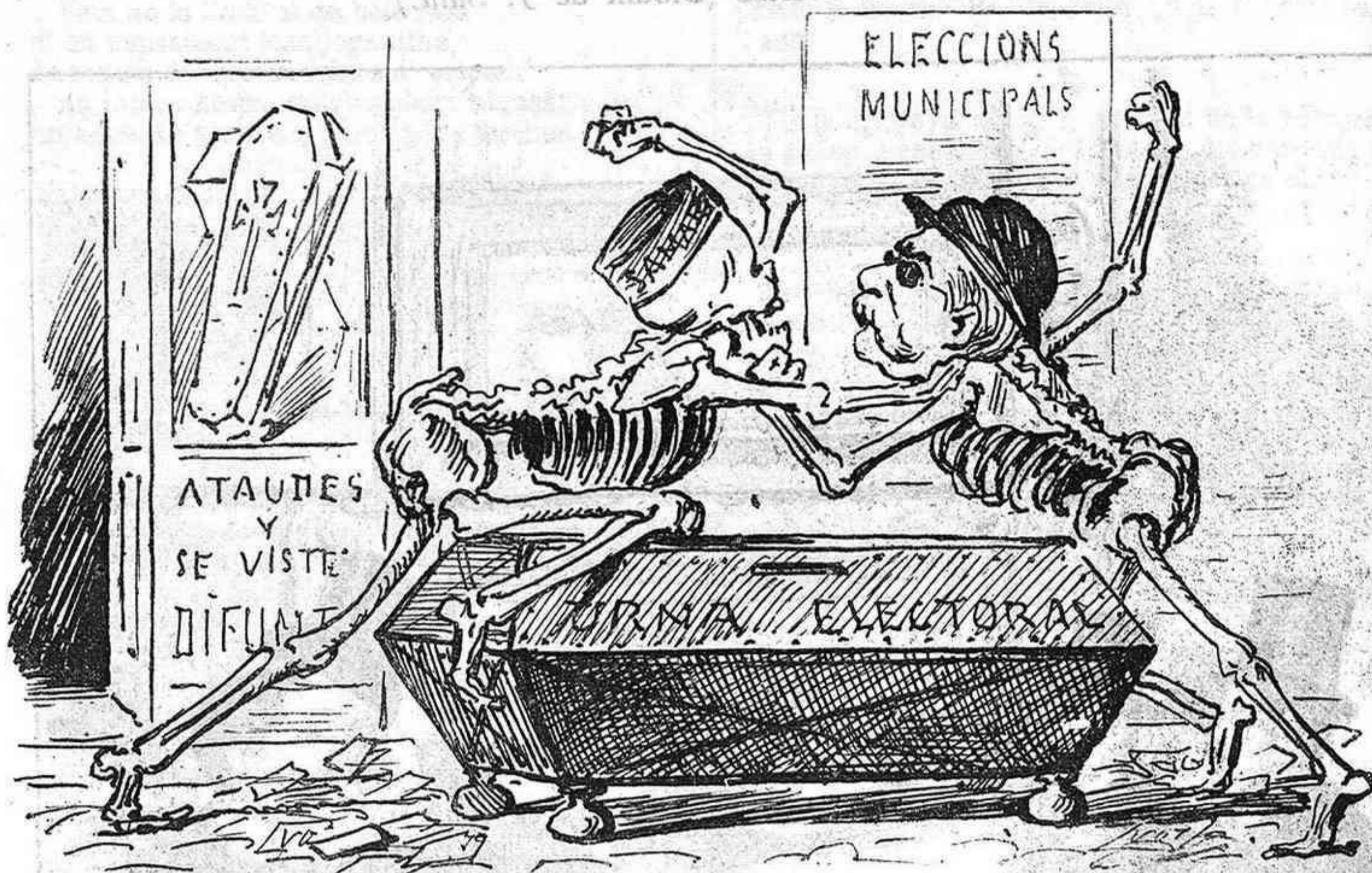
NOTAS DE PARIS (Dibuix de J. Sala.)

Lo vernissage, en lo saló del *Champ de Mars*.

BARALLA DE PATRIOTAS.—DISTRICTE DEL INSTITUT

—¡Vull entrarhi!—¡Feste enrera!
—¡Tinch empenyos!—¡Y á mí qué...—

(Y tot per ocupá un cárrech
que diu que no dona ré.)

LA NOVICIA

Al veure las germanas
creix mes son desconsol:
ni lo passeig pel claustre,
ni 'l rés, ni 'l quiet repós,
la desventura amayna
del seu llatzerat cor.

Quan ou la superiora
li agafan convulsions:
sufreix al refectori
y al coro esclata en plors.

S' escorra per la sombra
fugint de la claror,
ab llabis com cireras,
quasi contret el front,
rasats los ulls en llágrimas,
batentli ab forsa 'l pols...

Transida per l'angoixa
postrantse de genolls
las mans tot contrayentne
baix profereix un nom.

Contempla per la reixa
un tros de cel blavós:
aspira ab forsa l' ayre
y al llit de banchs y posts
l lensantse amorosida,
lo cap entre 'ls llansols
en un instant manyaga,
soterra alguns petons.

Prenen co'or sas galtes,
sos ulls destellan goig....

Sentint de la campana
lo toch de la oració

renega de la vida,
de quan envolta 'l mon,
y d' amargura opresa,
pensant sols ab la mort,
hasta de Deu s' oblida
¡pro del qu' ayma... no pot!

ANTONET DEL CORRAL.

BONA NIT, CARGOLI

A D. Apeles. Mestres.

Hi llegit en lo llibre *Tradicions*, l' origen de la frase *bona nit, cargol*, que per mí ja es vespre, ó *bona nit, cargol*, que per tú ja es fosch; però jo la hi sentida explicar al meu pare, de molt diferente manera. Per si li convé, aquí li copio:

Per 'llá l' any 45 hi havia un sabater en lo carrer de Tallers, cantó al de Ramelleras, que 's deya Cardona.—Aquest mestre sabater explicava que havia tingut feya anys un fadrí apellidat Joseph Cargol, jove de trenta cinch anys, petit y rodanxó, de carácter alegre y borni del ull esquerre. 'L tal Cargol se trobava un dia cusint una sabata, quan per una d' aquelles coincidencias que passen moltes vegadas, al cusir-la sola ab la taixa, se li enganxá 'l fil (nyinyol) y al treure la vega ab la punta de la lena, li relliscá anant á clavar-se la punta en l' únich ull bó, que li quedava.

Llavors fou, quan exclamá:—Bona nit Cargol, que per tú ja es vespre.

J. TIVANEL MÀS.

P. D. Entre 'ls sabaters, quan veuen fer l' acció qu' en Cargol va fer al treure's l' ull, ja exclaman:—Cuidado ab l' ull, veyám si te 'l buydas.

J. T. M.

UN QUE CORRA MASSA

Ja ho sospitava, pero ara me n' he convenut. L' afició a la bicicleta no es incompatible ab l' elegant maneig de la ploma ni ab lo discret cultiu de la sátira.

Contestant a un article que vaig publicar fa quinze dies, *El Ciclista*—periòdic que 'ls companeros de pedal han de trobar admirable, perque jo que no ho soch ja 'l trobo excelent,—me fa una pila de cárrechs, me dirigeix una infinitat d' observacions y m' explica moltes cosas.... que jo ja sabia.

Y tot ¿per qué? Perque 'm vaig permetre la llibertat de fer una mica de brometa, *explotant*,—en lo bon sentit de la paraula—la subscripció que 'ls velocipedistas han obert pera regalar una bicicleta al Sr. Eche-garay.

Prenent peu d' aixó, *El Ciclista* 'm diu que sembla que no visch en aquest món, que soch un *recorman* del *démodément* social y que avuy va en bicicleta tothom que s' estima una mica, com Lombroso, Zola, Casimir-Perier, Richepin, Tolstoi, Sarcey, lo príncep de Sagán, lo czar de Russia y altres y altres personas de casas acomodadas.

¡No visch en aquest món!.... Precisament per xó m' exclamo. Si no hi visqués, si no 'm vejés obligat a anar ab freqüència pel carrer, ¡lo que me 'n preocuparia de la bicicleta y dels que la muntan!

Per mí—prengui nota l' amable *Ciclista*—per mí 'l velocípedo es un trasto disolvent y perturbador; un instrument enemich del home y de la gramática, que a més d' escampá 'l pánich en la via pública, sembra la confusió en l' idioma.

¿Ahónt s' ha vist, en terra de cristians, aquí ahont tenim anys há un llenguatge corrent, acreditat y aprobat per las auto:itats superiors, ahónt s' ha vist, repetixo, sofisticar la parla materna ab mots tan rars y giros tan amensadors com *déports*, *tandemista*, *recobrar el tren*, *entrenar*, *team*, *match*, *veloussel*, *pedalear* y altres y altres termes no menos subversius é ininteligibles?

En quant a lo del *démodément*, ja li asseguro jo al *Ciclista* que lo que jo defenso no es tan *démodé* com ell suposa. Ja ho sé que la bicicleta 's porta bastant; pero ¡hi sigut espectador de tants entusiasmes fugitius y he vist apareixe y desapareixe tantas modas exóticas!.... Vosté no més té noticia del fanatisme que ompla 'l cor dels 600 velocipedistas que hi ha en la ciutat comtal; pero ¡ay! ¡si sentia las atrocitats que en la llar doméstica diuhen de vostés los *altres* quatre cents mil habitants de Barcelona!....

Pera convéncem de la importancia que ha adquirit lo nou sistema de corre per terra, lo *Ciclista* m' aconsella que m' enteri del moviment velocipédich universal.

Ja 'l conech aquest moviment, *Ciclista* amich, ja 'l conech; com conech també que no es or tot lo

UN QUE 'S QUEDA

—Ja ho sabs: d' alló d' aná a Cuba me n' hi pogut refugí,
—¡Ah dolent!—Guerra per guerra, més m' estimo ferla aquí,

«A quien madruga...»

L'home s'alsa á primera hora,

Surt de casa tot fresquet,

que llú y que un bombo ben tocat fa mes soroll que cinquanta violins.

Que en Zola, en Perier, lo príncep de Sagán van en bicicleta.... Bueno. ¿Qué s' ha cregut probarme ab aixó? ¡No 'n fan pocas de cosas aquests senyors, que jo no faria.... y vosté probablement tampoch!....

Verbi-gratia; jo admiro al gran escriptor francés, pero per res del món m' avindria á fer los paperots qu' ell ha fet últimament rondant lo Vaticano pera obtenir una audiencia del papa. Si jo fos president d' una República, no m' *achicaria* ab la facilitat que va ferho en Casimir Perier. Y en quant al príncep de Sagán ¡qué té d' extrany que gasti bicicleta un home que fins gasta frac vermell!

Tot aixó apart de que una serie d' exemples, per numerosos que 's presentin, no ha sigut may per mí un argument decisíu. L' escriptor C. Gumá—¿no 'l coneix?—en lo seu llibre *Mil y un pensamientos*, diu: «Fer una cosa per la única rahó de »que molta gent la fa, es exposarse á anar á la »presó ab un gran acompanyament.» Jo en aquest assumpto, com casi bé en tots, penso exactament lo mateix que 'l senyor Gumá. Li juro.

Per ff, y ara vé la més negra, l' articlet del *Ciclista* acaba ab una espantosa profecía que m' ha omplert de terror:

«Antes de un año queremos ver á *Matias Bonafé* no sólo montando la bicicleta, sino siendo *re-cordman*...»

¡Oh!....

»¡Pare, apartéu de mos llabis aquest calzer d' amargural!...»

Per més qu' espero que 'l terrible vaticini no 's cumplirá, com no 's pot dir d' aquesta aygua no beuré ni aquesta *máquina* no muntaré, desde ara dich al simpátich *Ciclista*:

Podrá ser que ab lo temps vaji en bicicleta, perque tothom té un' hora tonta—fins l' Echegaray;—pero si en efecte cometo aquest *desliz*, ja li asseguro jo que 'm guardaré molt y molt de passejarme per la part de la Gran-vía destinada á las personas que van á peu, ó per las aceras de certs carrers, com fan alguns velocipedistas que no sé si venen d' Orrius ó d' ahónt.

Entre tant, ja ho sab lo *Ciclista*: tinguem si vol

per un adversari, *acharné, mais courtois*, y fásxim lo favor de reconeixe la *bona fé* del seu servidor y company—no de pedal,—

MATIAS BONAFÉ.

LA DESPEDIDA

A la simpática actriu senyoreta A. G.

Tingué que marxar l' Enrich no fa molt temps á Sevilla, y al abrassar á sa esposa, que per cert es molt bonica, (sens que 's puguí comparar á na vosté, gens ni mica), ab emoció verdadera li digué, per despedida:—Sobre tot te recomano que m' estimis, Angelina; sigam com sempre fidel y constant, tota la vida.—Y sa esposa, conmoguda, singlotejant y molt trista, contestá:—No tinguis por; seré tal com tú desitjas. Mes també jo 't recomano si vols que visqui tranquila, que m' escriguis molt sovint; si t' es fácil, cada dia, puig ja sabs que 'ls teus escrits son igual que la morfina, y si jo, per ma desgracia, no llegís una missiva feta teva, cada nit, ¡francament!.... no dormiria....»

Vosté, si no m' equivoco, me va dir, no se quin dia, que 'l dormir, molt li costava; y com jo tinch la mania de fer versos molt insípits, l' hi recomano Angelina que legeixi aquestas ratllas... y potser que són l' hi vinga.

LLUIS SALVADOR.

(Quènto cubano.)

Reb una pluja de tronxos,

Troba 'ls escombra-carrers,

LLIBRES

EPISODIOS DE MI TIERRA.—V.—EL GENERAL MANSO por FRANCISCO GRAS Y ELÍAS.—Ab aquest nou volúm acaba de aumentar la colecció dels que vé publicant lo Sr. Gras, referents tots ells á costums de primers del sigle y en especial á la guerra de la Independencia.—Respecte al mateix precisa confessar que no desmereix dels que 'l precediren, si bé la gegantesca figura del héroe popular de aquella guerra ocupa en la narració un lloch bastant secundari enumerantse sols una part mínima de sas immortals hassanyas. L' obra está escrita ab la correcció y esmero que distingeix al autor de la colecció *Episodios de mi tierra* y de moltras altras produccions en vers y en prosa no menos celebradas.

UNA NOCHE EN FLORENCIA por ALEJANDRO DUMAS (padre).—Encare avuy, en plena época de naturalisme, se lleixen ab gust las novelas engendradas per la fantasia brillant y fecunda del famós escriptor que durant molts anys lográ apassionar á tota una generació de lectors. Forma part aquesta novela de la *Colecció Tasso*, y la traducció esmerada y correcta es deguda al conegut escriptor D. Torquato Tasso Serra, qu' en aquesta com en moltras altras produccions revela la seva indiscutible pericia.

Lo conegut editor D. Tomás Gil ha comensat la publicació de una segona edició notablement corretjida y aumentada de l' obra del distingit escriptor Sr. Rodríguez Solís, *Los Guerrilleros de 1808* (Historia popular de la guerra de la Independencia).

Aquest llibre tan interessant y plé de amenitat se publica per entregas, ab una baratura que no excluïeix l' esplendís de la edició, motiu pel qual creyém que ha de obtenir un éxit verdaderament popular.

ALTRES LLIBRES REBUTS.—*Lo marit de la difunta*, juguet catalá en un acte y en prosa, original de *Francisco Figueras y Ribot*, estrenat ab éxit la nit del 25 de abril de 1894 en lo *Teatro Romea*.

La bogeria, drama en tres actes y en prosa, original de *D. Joseph Got y Anguera*, estrenat ab gran aplauso en lo *Teatro Catalá* (Romea) la nit del 11 de janer últim.

RATA SABIA.

¡A LAS ARMAS!

Dedicat als joves excedents de cupo, del últim reemplaç (inclús jo).

Segons sembla, 'l Govern nostre, veyent que la guerra á Cuba

Té tractes ab una vaca....

A pesar de lo qual, ell segueix en la santa idea de que si 's vol anar bé,

es precis é indispensable llevarse dematinet.

aumenta, vol enviar
vint mil homes per dá ajuda.

La Plassa queda deserta
de soldats y perque puga
omplirse, 's fa necessari,
sense ajuda de las urnas,
demanarnos á nosaltres
que vam tenir la fortuna
de treure una bola blanca
vehentnos lliures de trifulgas.

Ara vé una insurrecció
y apa, que campi qui puga,
ó desertém ó á las armas,
se'ns van rifar sols per una
volta, pero ara veig
que se 'ns han rifat sense urna!

Ab aixó y en atenció
á las nostras forsas.... fluiuas,
proposo, futurs companys,
una cosa que 'n val dugas.
Nosaltres som tots valents,
la Patria demana ajuda,
donchs, com á bons fils del Poble,
no l' hem de veure perduda.

¿Qué vol dir guardar la Plassa,
quan s' están matant á Cuba?
¡Fóra apendre d' instruccions,
quan hi ha sanch trobo qu' es nula
la pretenció d' enseynarnos
l' exercici á passas curtas!

Aném á trobá al Ministre,
donémli, cada un... vint unhas,
y ab l' ajuda de tals quartos,
guanyarém la nostra Cuba,
perque, ab l' ajuda dels homes,
la guerra la veig perduda.

SALVADOR BONAVÍA.

PRINCIPAL

La reaparició de 'n Vico ha sigut un verdader regalo per tots los amants del art dramátich, admirador del genial artista. Debutá, conforme estava anunciat, ab l' obra de Calderón de la Barca en: *El Alcalde de Zalamea*, alcansant un de sos majors triunfos.

Ha seguit luego presentant las produccions més celebradas del séu repertori: *Lo sublime en lo vulgar*, *Un drama nuevo*, *O locura ó santidad*, *Manantial que no se agota*, etcétera, etc., fent reviure ab ellas l' entusiasme del públich enamorat de las gallardias del teatro castellá.

Vico conserva las mateixas qualitats que se li admiravan avans de partir pera América, y per lo tant res hém de afegir é lo qu' hem manifestat en distintas ocasions ocupantnos del séu art y de la fogositat ab que interpreta 'ls personatjes, y en especial las creacions del dramaturgo Echegaray. Lo *Teatro Principal* se veu animat cada vespre per una numerosa concurrència. Y com siga que l' aplaudit actor reb continuas invitacions de las principals ciutats d' Espanya, ha resolt limitarse á las funcions que té anunciadas en lo *Teatro Principal*, prescindint de treballar aquí durant lo próxim istiu, conforme, en un principi, s' havia dit que projectava ferho.

LICEO

Las representacions de *Gli Ugonotti* han millorat moltíssim ab lo cambi de algunas parts y ab lo major cuidado que han posat los coros en evitar dissonancias, desafinacions y altres gatuperis.

La *Darclée* y en *Marconi* tenen moments arrebatadors, especialment en lo duo del quart acte.

S' está ensajant ab molta activitat la nova ópera del mestre paisá Albéniz *Enry Clifford*.

Y per demá dissapte, 's prepara una verdadera solemnitat artística, ab motiu del benefici de La *Darclée*, la qual donará una nova mostra de la riquesa de sas facultats vocals y artísticas interpretant la *Margherita del Faust*.

ROMEA

Lo gran invent del sigle vá caure al fosso. Olvidemlo piadosament.

La funció á benefici del inteligent autor de *L' herencia del oncle Pau*, doná lloch á que 'l públich expressés al senyor Colomer las justas y merescudas simpatias que li professa.

TIVOLI

Entre las obras que s' han representat durant la semana s' hi conta l' ópera *Carmen* que tingué una interpretació satisfactoria, especialment per part de la Parboni y del baritonó Sr. Pozzi.

Próximament interpretarà la mateixa producció una artista que deixá á Barcelona 'ls millors recorts: ens referim á la Italia Giorgio, que anys enrera féu una *Carmen* deliciosa.

Un altra producció que ha tingut un éxit complet, ha sigut l' opereta *La campane di Corneville*. Molt bé 's portaren en la seva interpretació las Sras. Marchetti y Gori Pasquale, en sos papers de *Germana* y *Zermolina*, y 'ls Srs. Tossi, Marchetti y Marangoni, no menos que 'ls coros, y especialment el de senyoras.

Tots ells sigueren molt aplaudits y cridats en escena al final dels actes.

NOVEDATS

En altre lloch del present número parlém extensament de la producció *Las monjas de Sant Aymant*, drama que constituheix l' aconeteixement teatral de la semana. Poca cosa hem de afegir á lo que allí manifestém.

Cada nit es mes admirat un espectacle al qual hi han aportat lo fruit del seu talent un poeta verdader, un músich de mérit, tres pintors escenógrafos insuperables y 'l dibuixant Sr. Labarta, que ab los trajos per ell ideats, ha fet reviure tota una época rica en primors indumentaris.

Molt celebrarém que aquesta manifestació artística obtinga per part del públich la bona acullida que 's mereix.

CATALUNYA

La serpentina Miss Ida Fuller ab algunas dansas novas y de un efecte verdaderament mágich, ha contribuít á animar las funcions que 's donan en aquest teatro. Entre las mes celebradas s' hi contan las que portan lo títol de *Salomé*, *Flor de lis* y *Dansa de las flors*, verdadera orgia de matissos qu' entusiasma al públich... Dimecres l' encantadora dansarina 's despedí del públich.

Ahir dijous va estrenarse l' obra nova de Vital Aza *La rebotica*, de la qual parlarém la próxima senmana.

CIRCO EQUESTRE

Entre 'ls nous debuts son dignes de ser mencionats el dels cinch acróbatas de saló, 'l de las germanas Musto que cantan y dansan lo característich ball inglés, y 'l trio Nandroux qu' es verdaderament notable.

Ab tots aquests elements las funcions del Circo resultan sumament agradables y variadas.

N. N. N.

A UNA MODISTA

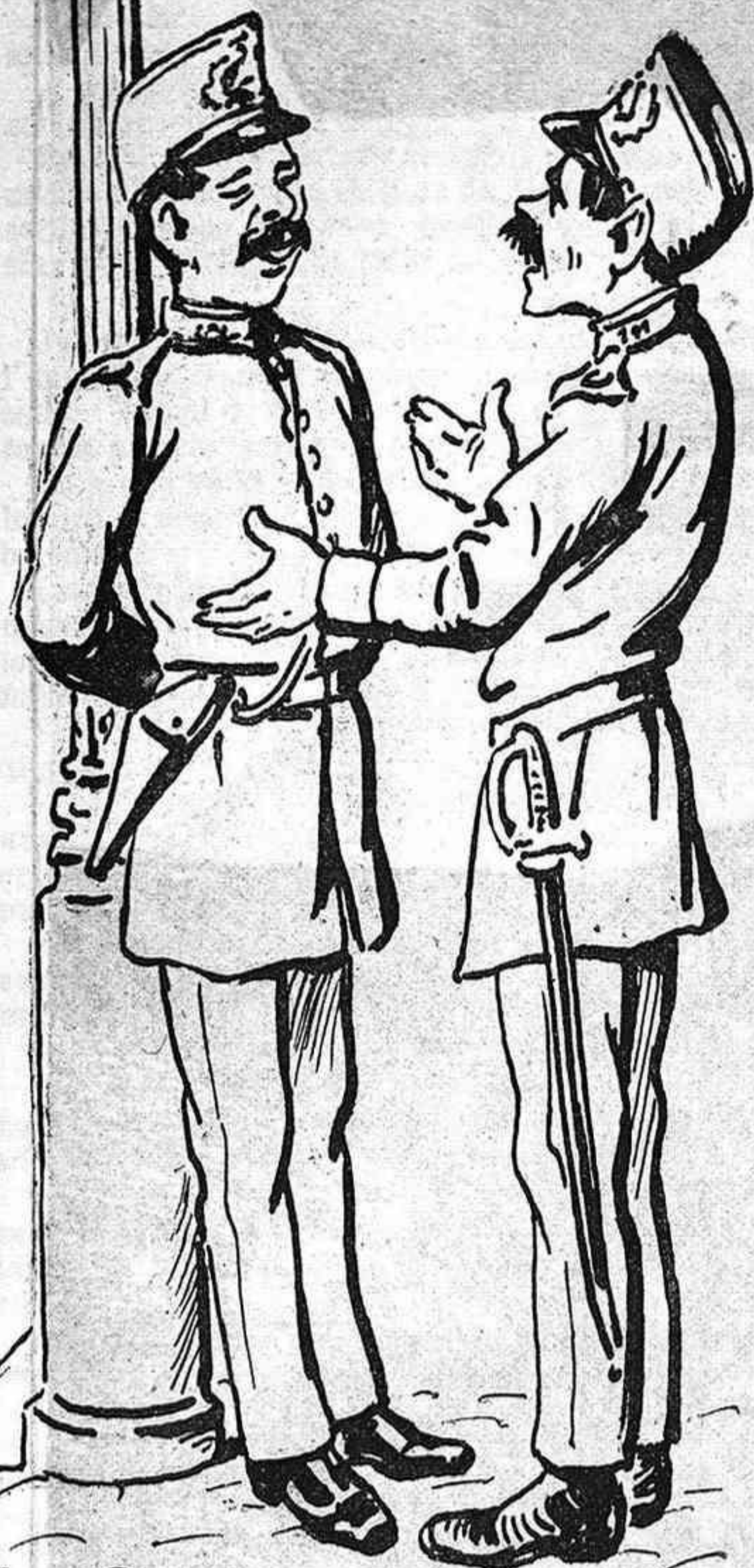
AMOR TIPO-GRÁFICH

¡Oh simpática modista
del carrer d' Elisabets!
Llegeix los versos aquests
qu' avuy t' escriu un caixista.

De passejar may m' atipo
per davant de casa teva;
puig goso molt, vida meva,
poguent contemplá un bon tipo.

ELECCIONS

—¿Ya sabes que el comandant ha dit que nos preparemos para ir á votar?

—¡Dichoso votar! Me crema hacer eso, porque aunque hi yacha de paisano todo el mundo me conoce.

Per saber ahont tú vivías una semana molt mansa vaig passar. ¡May un *alcance* m' havia durat tants días!

Ab lo desitj d' anar junts y admirar ton rostre hermós, ni + ni — qu' un gos t' he seguit á varios . . . . .

Al carrer de la Canuda X fi te 'm vaig declará, y sols me vas contestá: —¡Qué 'n té de *lletra-menuda!*

Váreig dirte:—Tú 'm agradas y ab bonas intencions vinch,

y tas gracias jo las tinch en lo fons del cor *grabadas*.

Nostra vida, modisteta, estimantnos ab dalit, será una vinya... en petit; mes ben dit: una *vinyeta*.

Soch un jove molt formal, no soch lleig, y vull que 's noti que tragino un bon ————— y guanyo un bon semanal (1).

Tinch un *caracter* molt bó y una torre á Sant Martí feta al *estil bizantí* desde l' any de la picó.

Viurás ab mí molt contenta, serán libres tas accions, no 't posaré *imposicions*... ¡Tindrás *libertat d' imprenta!*

Faré per tú *maravillas* fins cau-arte! y tindré tants diners jo com el Marqués de «« »»

Mes si vols veure'm difunt de ton cor donam de baixa... y 'm faig fer seguit la *caixa* y contrist aquí faig .

Nota bene.—D' animal no 'n soch prou pera matarme, puig si no vols estimarme, modisteta, m' es —

ROSSENDO PONS.

Una noticia particular de Inglaterra que tal vegada interessará als nostres lectors.

Se 'ns diu que la casa de Cardiff que ab tant interés vá protegir á Samuel Willié durant la sustanciación de la causa y després de la sentencia lo-grant la séva extradició, últimament tractava de ocupar-lo en las sévas oficinas, lo qual no li siguié possible, per haverse negat á admetre'l com á company, tots los empleats en las mateixas, del primer al últim.

En vista de aquesta negativa la mateixa casa intentá enviarlo á una de las sévas minas, y 'ls miners, al saberho, amenassaren ab una *huelga*.

* *

Si aquesta noticia que se 'ns dona com á verídica, resulta confirmada, haurém de confessar que 'ls inglesos fins tractantse de un séu paísá, tenen més sentit comú que 'ls espanyols, hasta quan se tracta de un extranger.

Allá á lo menos la conciencia pública se mostra inexorable en los séus fallos, cuidantse ella mateixa de ferlos cumplir ab tot rigor.

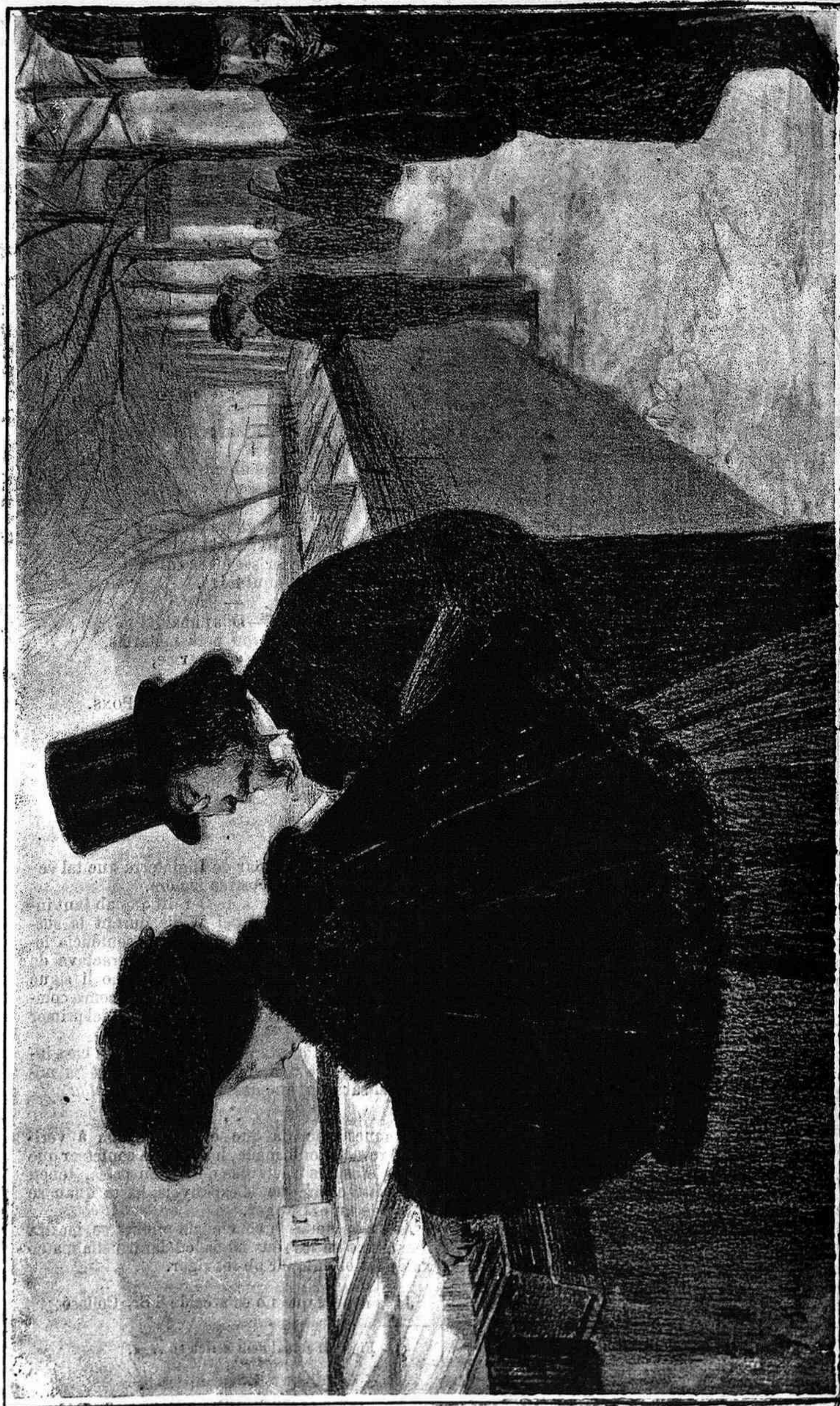
Ja 's coneix que no es arcalde 'l Sr. Collaso.

(1) Figúrat: actualment estich en vaga.

BIBLIOTECA DE LA UNIVERSIDAD DE BARCELONA

PÁGINAS ARTÍSTICAS. — (Saló del Champ de Mars. París.)

TRIAN T LLIBRES VELS. — (Quadro del pintor catalá J. Sala).

El Diluvi vá veure com á pesar de ser tan curta la distancia que separa la Casa de la Ciutat de la Catedral, los regidors anavan en carruatje als funerals celebrats en sufragi de la tripulació del creuher *Reina Regent*.

Y en efecte... ara resulta que 'ls regidors hi van anar á péu.

A qualsevol que no veji bé una cosa, se li pot recomenar que 's posi ulleras.

Pero al *Diluvi* perque no sofreixi certas alucinacions lamentables, se li ha de dir:—Torni's á posar lo carmetlo á la boca, llepil bé y miranthi á través tot ho veurá de color de rosa.

Ja han regressat á Barcelona los individuos que l'inglés del tranvia vá portar á passejar per Marsella, Génova y Milán. Y, segons notícias, han tornat alegres, satisfets, entussiasmats.

Lo viatge vá ser un *crescendo* de admiració, sobre tot al final dels ápats, es á dir á l' hora dels brindis.

Casi tots los regidors que formavan part de la comitiva varen prometre 'l séu apoyo al inglés, en lo séu propòsit de sustituhir la forsa animal per la forsa eléctrica.

Vels'hi aquí un problema que sometém al estudi dels electricistas:

—¿Quina suma d' electricitat poden desenvolupar unas quantas dotzenas de ampollas de Champany oportunament traspalsadas dintre del cos de un número dat de regidors?

Tal vegada l'inglés haurá descubert que en aquesta operació químic-báquica radica l' impuls inicial del séu projecte.

Crech sincerament que 'ls regidors al comprometes, conforme van ferho en alguns brindis, s' adelantaren una mica massa.

Que 'ls tranvias electrichs son útils ningú ho posa en dupte. Que la companyia inglesa al adoptarlos acabarà de arrodonir lo séu negoci, es cosa que cau pel séu propi pes.

Ara lo que falta estudiar es la part de beneficis que ha de reportar l' erari municipal de aquesta nova concessió. Y com de aixó no vá parlarne cap dels regidors expedicionaris, será molt oportú que á son degut temps els ho recordin els que no s' han mogut de Barcelona, y no tenen al inglés res que agrahirli.

Y ja que parlem de inglesos acudim á la Biblia.

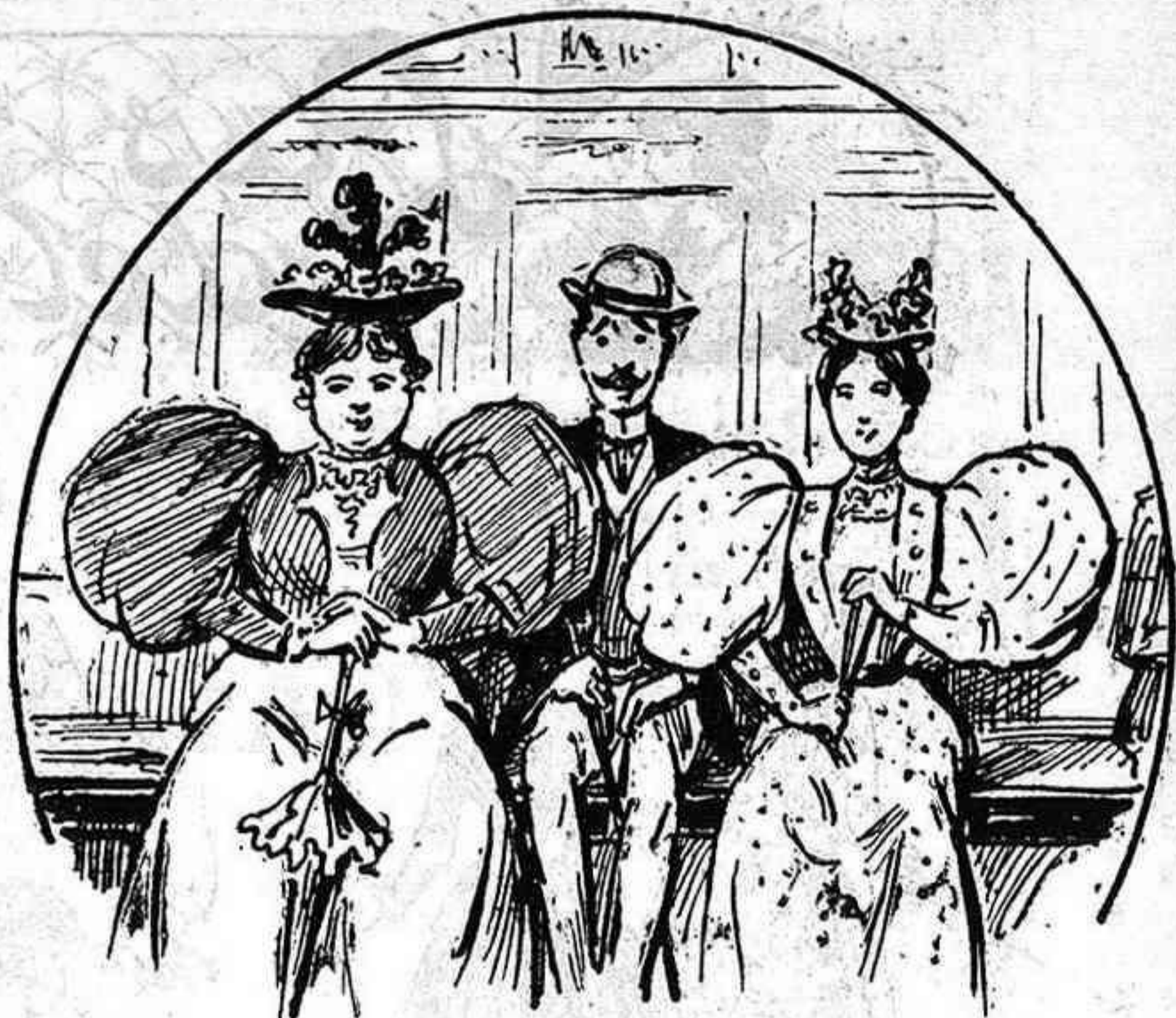
Encare que Essau 's vaja vendre la primogenitura per un trist plat de lletias, no sería molt cristiá que l' Ajuntament de Barcelona 's vengués los drets de la ciutat per una cassola d' arrós.

Fa algunas senmanas que 'l periódich beato del Hort dels Velluters publica uns articles firmats A. MARH, es á dir, ab una firma igual á la del nostre company de redacció A. March, pero suprimint una lletra.

A dir veritat, si bé la cosa no es absolutament nova, no deixa de ser xocant que uns senyors tan religiosos y cumplidors, segons ells, de la lley de Deu, fassin us de las mateixas maniobras á que apelan pera despatxar productos dolents los falsificadors d' anissats y pastillas per la tos.

Siquiera pera evitar que algú 's pensi que 'l nostre A. March té cap relació ab l' aludit senmanari, no podrian los séus redactors inventarse un'altra firma que desvaneixent aquest perill s' ajustés més á lo que aconsella 'l seté precepte del Decálech?

MANIGAS AMPLAS

¡Ay del infelís qu' entra
en un tranvia
y 's veu voltat de mánigas
com las del día.

Que á la sombra d' una marca acreditada hi guanyessin algún quartet... ¡psé! potser encare ho tolerariam; pero que á causa de la mencionada trafica 'ns prenguessin per altre, si que ho sentiriam de veras.

Ab molt éxit vá representarse l' altre dia al *Teatro Lírich* una producció titulada: *Dos aixelabrats*, traduhida de la qu' en francés se titula: *Deux profonds scelerats* escrita per MM. Varín y Labiche.

Tothom vá tenir ocació de veure la similitud perfecta entre aquesta obra y la que ab lo títul de «A la prevenció» vá donar á la escena 'l cèlebre autor de obras agenas Sr. Ferrer y Codina. A no ser que ara 'l Sr. Ferrer vaja dihent que no es ell qui vá plagiar als francesos, sino 'ls francesos los que ván plagiarlo á n' ell.

No 's figurin, lo Sr. Ferrer es un home que te pit per tot.

Segons lo sorteig que vá efectuarse á la Casa Gran, pera designar lo regidor del districte de Hostafranchs que havia de cessar en lo séu càrrech aquest regidor resulta ser lo síndich.

Y encare hi havia periódich que deya:—«La suerte ha designado al Sr. Buxó.»

¡Vaya una sort mes de color de pega!

Pero ¡qué s' hi ha de fer!

Lo Sr. Buxó, al efectuarse 'l sorteig, no 's trobava present al acte... y ja sé sab: «entre bobos anda el juego» com dihen los castellans; y «qui juga no dorm» com dihém nosaltres.

Lo Sr. Buxó mentres se 'l rifavan era á Madrit. «Quien vá á Sevilla pierde su silla.» Qui vá á Madrit molt s' exposa á que 'l deixin ben guarnit.

A Málaga s' está preparant la celebració de una corrida de toros, á benefici de las familias dels tripulants del *Reina Regent*.

Y en conmemoració del naufragi 's construhirá un gran kiosko ahont se vendrán las entradas per

1853

1853

1854

la corrida, kiosko que figurará 'l barco perdut.

Es aquesta una idea enginyosa y delicada, que vé á dir lo següent:

Encare que s' enfonzin los barcos de guerra mentres tinguém toros que lidiar, Espanya será Espanya.

Apenas possessionat de la vara 'l Sr. Rius y Badía, lo primer que vá ferse á Barcelona, sigué un cambi total d' arcaldes de barri.

Convé no perdre de vista que 'ls arcaldes de barri son los que presideixen las taulas electorals.

Com que totas las vegadas que hi ha un cambi ho fan així, se m' ha ficat al *tupé* que tindré grans *tupinadas*.

Una noticia que omplena 'l cor d' efusió mística:

Los pelegrins residents á Barcelona que feren lo viatge en lo vapor *Bellver*, han commemorat la fetxa del gran perill que passaren en la mar.... ¿saben de quina manera?

—¿Tal vegada per medi de una missa?

—No, senyors: per medi de un ápat á Miramar.

Lo restaurant Miramar ocupa una posició bastant elevada, sobre 'l nivell de la Ciutat.

Los pelegrins tenint en compte aquesta circumstancia especial, s' haurán dit:

—Aném allá dalt y 'ns trobarém mes aprop del Cel. Quan un se troba mes aprop del Cel hasta sembla que te mes gana.

¡Animas puras! ¡Y cóm deu admirarvos l' espiritual Marqués de las Cinquillas!

Perque á mí que no m' ho diguin: quan aquells pelegrins se veyan á punt de ser víctimas del naufragi y pastura dels peixos, dirigint los ulls del esperit á Miramar devían fer la prometensa de anar-

hi á menjar un bon arrós ab musclos, calamarsos y llagostíns.

No sempre s' ha de mortificá 'l cos: algunas vegadas es convenient mortificá l' ànima.

L' últim figuri de la moda masculina prescriu qu' en las recepcions y actes de gran cerimonia s' haurá de vestir frach de color, camisa de seda abullonada, hermilla brodada, calsa curta, mitja de seda y sabata de xarol ab civella.

Los cabells se portarán llarchs y ab bucles.

Tal es la ley. Ara sols falta saber si hi haurá algú que vulga obehirla.

Alló dels bucles especialment es lo que 'm fa mes gracia. ¡Bucles en uns temps en que al qui mes ó al qui menos lo que li agrada mes que tot es un gran *tupé*!....

Una caricatura de un periódich francés.

—Vaja—diu un pare de familia—al últim las Cámaras s' ocupan de fer una ley sobre 'ls fillés naturals.

—Ay, ay, papá—li contesta un baillet, nen de poch's anys—¿qué n' hi ha de *artificials*?

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Pro-me-ten-sa.*
- 2.ª ID.—*A-mar-gós.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Malla-Mella-Milla-Molla-Mulla.*
- 4.ª ROMBO.—
C
P E L
P E R L A
C E R V E R A
L L E S T
A R T
A
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cabrils.*
- 6.ª CONVERSA.—*Tomasa (acróstich dels sis primers versos)*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per colors las flors.*

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2

Acaban de publicarse

Tomo 21

BOTONES DE MUESTRA

por D. Antonio Sánchez Pérez

Tomo 22

¡RATAPLÁN!

(CUEENTOS)

por D. José María Matheu

Precio de cada tomo 2 reales, con preciosas cubiertas al cromo.

Última obra de **ANGEL GUIMERA**

LAS MONJAS DE SANT AYMÁN

LLEGENDA DRAMÁTICA.

Preu: 2 pessetas.

B. Pérez Galdós

TORQUEMADA

y **SAN PEDRO**

Un tomo 8.º Ptas. 3

Gaspar Nuñez de Arce

**POEMAS ÚLTIMOS
CORTOS**

Un tomo Ptas. 1

P. Antonio de Alarcón

**ÚLTIMOS
ESCRITOS**

Un tomo 8.º Ptas. 4

ANUARIO

del comercio, de la industria, de la magistratura y de la administración, ó directoría de las 400,000 señas de España, Ultramar, estados Hispano-Americanos y Portugal.

(Bailly - Bailliere)

2 abultados tomos.

Ptas. 25

LEGISLACIÓN

Electoral vigente para Diputados provinciales y concejales.

Un tomo 16.º encuadernado. Ptas 1'50

TERESA

ENSAYO DRAMÁTICO

EN UN ACTO POR

D. Leopoldo Alas (Clarín)

Precio 1 peseta.

NOVETAT LITERARIA FESTIVA

LO MON PER UN FORAT

per C. GUMA

Sortirá aviat.

Mañana aparecerá

CLARIN Y SU ENSAYO

ACTUALIDAD LITERARIA

por J. Torrendell.

Ptas. 1

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravíos, no remetent además 8 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADAS

I

La Roseta m' ha dat probas
d' estimar'm, no 'n puch duptar.
—¡Prima, home! no siguis bleada;
es que estás ilusionat.
A qui estima ella es....

—¿A tú?

—¡A tres!... ¡prima! vols callar!
—¿A qui donchs? Vejam, explicat.
—Vigila y 't convencerás
que tres-hu t' estima á tú.

—Jo prou vigilo y tres-quart
y res veig.

—¡Y qu' has de veure!

com qu' en cada ull tens un pá.
—Parla; hu-dos me tens en roda.
—T' ho diré; estima á 'n Total,
—¿A en Total Quatre-primeras?
¡Prima!

—¡Dos! no ho duptis pas.

L' altre dia, sota un arbre,
s' estavan petonejant.

—¡Aixó es fals!

—¿Fals? Jo vaig véureho.

creu qu' es la pura vritat.

—¡Malediccion de Dio!

Ja 'm sento engrandir lo cap.

—No, home, no; no 't desesperis;
pensa qu' encar no ets casat.

—Tens rahó; deixemho corre;

ben mirat, al cap-de-vall,
los petons qu' ella li torni
serán los que jo li he dat.

RAMONET R.

II

—¿Dos hu-terça la total?

—La primera-repetida

de la Dos-hu. D. Pasqual.

—Dos-terça dos-hu animal!

—La doble-tres presumida.

RAMÓN BALLEU.

MUDANSA

Lo que á casa 's vé á comprá
se paga 'l que tot ab a.

Com de dol va la Mercé
porta tot posat ab e.

L' home qu' es bó, no es ruhi
ni total posat ab i.

Y quan per fora vaig jo
veig aucells al tot ab o.

ELISSA SALVADOR.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y hori-
sontal: per viatjar. —Segona: tore-
ro. —Tercera: carrer de Barcelona.

PELOTARI.

CONVERSA

—¿Sabs ahont vaig anar la sen-
mana passada, Antón?

—¿Ahont?

—A veure la germana de la Pe-
pa á Madrit.

—Quina ¿La Ramona?

—No: la que jo mateixa t' aca-
bo de dir.

PERE CARRERAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6.—Nom de dont.

5 6 1 2 3.—

2 1 6 3.—Home célebre.

2 1 6.—Riu.

2 3.—Pronóm.

4.—Consonant.

6 3.—Nota musical.

2 3 6.—Mineral.

2 5 4 3.—Planta.

2 3 6 3 2.—Poble catalá.

1 2 3 1 3 2.—Nom d' home.

D. ROVIRA ORTS.

GEROGLÍFICH

X

JAR

ADA

CAJARBOJONEJELL.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.

MÁNIGAS-BOMBA

Si l' amplada de las mánigas
á poch á poch va creixent
¿no es possible que aixó pass'
qualsevol dia de vent?